

Tuần Báo Vô Vi

20 tháng 12 năm 2020

Số 530

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thông Báo
- Tình Thầy Tận Độ
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Sự hoạt động do đâu mà có?
- 2) Làm sao dứt được lòng tham?
- 3) Muốn thực hành chơn chánh thì phải làm sao?
- 4) Niệm Phật có hữu ích gì không?
- 5) Đại trí có cần thiết hay không?
- 6) Muốn thấu triệt chơn lý thì phải làm sao?
- 7) Chơn lý là gì?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Cairns 02-03-2003 9:05AM 1) Hỏi: Sự hoạt động do đâu mà có? Đáp: Thừa sự hoạt động do tình người mà có. Kệ: Thương tâm nghiệp lực do tâm phát Trí tuệ phân minh tự phát quang Lý thuyết trần gian tự bạc bần Trong không mà có sống tự an.	Cairns 03-03-2003 4:19AM 2) Hỏi: Làm sao dứt được lòng tham? Đáp: Thừa phải tu và biết được nguyên lý của Trời đất thì mới tự dứt lòng tham. Kệ: Tu hành tự thức dứt lòng tham Khó khổ chơn tâm mới chịu làm Thức giác chính mình tự dẹp tham Quy nguyên thiền giác tự tâm làm.
Cairns 04-03-2003 2:42AM 3) Hỏi: Muốn thực hành chơn chánh thì phải làm sao? Đáp: Thừa muốn thực hành chơn chánh thì phải dứt khoát thực thi nghiêm luật của Trời đất. Kệ: Nghiêm luật cứu mình phải thức tâm Quy y Phật pháp tự thân tâm Thực hành chơn chánh truy chơn pháp Khổ luyện sửa mình ngộ lý thâm.	Cairns 05-03-2003 3:21AM 4) Hỏi: Niệm Phật có hữu ích gì không? Đáp: Thừa niệm Phật rất hữu ích và có cơ hội mở đại trí dễ thức tâm hơn. Kệ: Niệm Phật cứu mình tự tiến thân Giải thông trước khí quy đường đạo Cảm minh Trời Phật tự thông giao Đại trí khai thông tự bước vào.
Cairns 06-03-2003 2:00AM 5) Hỏi: Đại trí có cần thiết hay không? Đáp: Đại trí rất cần thiết cho người tu thiền. Kệ: Đại trí khai thông ý chuyển hiền Chơn tâm thức giác cảm giao liên Khai thông trí tuệ tự hành xuyên Giải tỏa phiền ưu tự chuyển hiền.	Cairns 07-03-2003 7:11 AM 6) Hỏi: Muốn thấu triệt chơn lý thì phải làm sao? Đáp: Thừa muốn thấu triệt chơn lý thì phải dần thân thực hành tu tiến. Kệ: Khai thông trí tuệ dần thân hành Cảm thức Trời ban điển giới thanh Giải tiến không ngừng tâm ổn định Quy nguyên thiền giác tự tâm hành.
Cairns 08-03-2003 2:53AM 7) Hỏi: Chơn lý là gì? Đáp: Thừa chơn lý là sự thật không bao giờ thay đổi. Kệ: Sự thật không bao giờ đổi thay Chơn thành phục vụ pháp phân hành Nguyên do Trời độ không thay đổi Pháp pháp sáng ngời chiếu sáng ban.	

**Chào Mừng Ngày Giáng Sinh Độ Đời Của
Đức Thầy Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên**
13 tháng 11 năm Quý Hợi (nhằm ngày 20 tháng 12 năm 1923)

Kính thưa toàn thể quý bạn đạo,

Cứ mỗi độ Đông về, chúng ta nhớ đến sinh nhật của Đức Thầy **13 tháng 11** năm Quý Hợi (nhằm ngày **20 tháng 12 năm 1923**), bạn đạo Vô Vi khắp nơi trên thế giới vui mừng đón chào ngày Lễ Sinh Nhật của Đức Thầy kính yêu. Năm nay mặc dù Đức Thầy không còn hiện hữu trên mặt hữu vi, nhưng đối với Vô Vi, Đức Thầy vẫn luôn luôn trực tiếp quang chiếu làm việc theo lời di chúc quý báu Đức Thầy đã để lại.

Nhân dịp này, chúng tôi thiết tha kêu gọi tất cả bạn đạo Vô Vi trên thế giới hãy cùng nhau ghi nhớ và hân hoan hạnh phúc chào mừng ngày Giáng Sinh độ đời của Đức Thầy kính yêu. Đây cũng là cơ duyên cho huynh đệ tỉ muội quây quần chung vui, học hỏi và chia sẻ kinh nghiệm tu học trong tinh thần thương yêu tha thứ. Cũng trong cơ hội này, anh em trên dưới một lòng, theo đường hướng vạch sẵn của Đức Thầy, kế hoạch trật tự duy trì và phát dương một cách trung thực những gì Đức Thầy đã chuẩn bị và để lại cho nhân sinh.

Chúng tôi kính chúc tất cả quý bạn đạo được hưởng trọn niềm vui và hạnh phúc nhân ngày Giáng Sinh độ đời của Đức Thầy.

Nay kính,
Ban Biên Tập “Tuần Báo Vô Vi”

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Phụ Ái 7 (tiếp theo)

...

Phương pháp tu là mình lo cho mình, ảnh hưởng mình, sửa đổi mình để ảnh hưởng người khác mới kêu bằng lo, mới làm việc hữu ích. Còn chính mình là gia trưởng trong gia đình, một mẹ hiền trong gia đình, một người cha, nghiêm phụ trong gia đình mà cứ sân si hoài, rồi bày con làm sao nó theo mình?

Một người mẹ cứ vì sự buồn rầu bất chánh đó, rồi đem cho gia cang bất ổn. Hỏi làm được việc gì cho con mình? Cho xã hội? Cho tương lai? Cho đất nước? Đem lại sự tăm tối cho chính mình, cho mọi người, làm cho mọi người buồn phiền vì mình. Sự sáng suốt không có. Cho nên chúng ta phải tu để sửa mình, dạy mình, thăng hoa cũng như một vị Phật. Vị Phật là một người có địa vị, có tiền tài, có thế lực nhưng mà Ngài phải ra rừng tu với những con thú. Ngồi ngoài rừng để hành đạo với bao nhiêu sự bất hòa ở xung quanh của Ngài, nhưng mà Ngài vẫn giữ tâm sửa mình để thăng hoa, nhiên hậu mới ảnh hưởng người khác.

Chúng ta lâm phải một hoàn cảnh như đó, đau khổ giữa vợ chồng, con cái, gia cang bất ổn vì chúng ta biết được niềm tin này là con đường chót có thể thắng tất cả. Cũng như đức Phật đã làm, chúng ta cứ giữ lấy mà sửa tâm sửa tánh, học nhẫn nhiên hậu mới học từ bi. Học nhẫn, học từ bi rồi mới học dũng. Đạt được dũng rồi mới ra giúp chúng sanh, ảnh hưởng người khác. Chỉ có miệng nói mà tâm không sửa làm sao đạt được? Vì tánh xấu của mình là một chuyện hôi tanh trong gia đình. Khi mình buồn bực thì mọi người trong gia đình đều rầu hết thấy. Đó là chuyện hôi tanh, không xứng đáng.

Cho nên, phải tự xét lấy sự sai lầm của chính chúng ta đã tạo cho chúng ta. Phải ăn năn, hối cải, sửa đi, vui đi để tiếp nhận thanh điển sáng suốt của bề trên đã ban bố và thương yêu chúng ta 24 giờ trên 24. Muốn chúng ta trở nên một người thiện giác, sáng suốt để ảnh hưởng mọi người ở xung quanh chúng ta. Điều quý báu và tin lành đó đã đến với chúng ta rất nhiều nhưng vì chúng ta tự đóng cửa, bị tự ái mà

từ khước những chuyện đó. Các bạn tu đây phải cố gắng dẹp cái tự ái. Vợ cũng như chồng, anh cũng như em, chúng ta không còn vun bồi tự ái mà chặn mức tiến của chúng ta. Chúng ta không dung dưỡng một thế lực nào để chặn mức tiến của phần hồn chúng ta. Chúng ta phải thâm tu, thâm tiến, học nhẫn, nhiên hậu mới chiến thắng được.

Như tôi thường nói với các bạn. Trong lúc tôi tu gặp biết bao nhiêu khó khăn. Những khó khăn của các bạn đâu có bằng một góc của tôi. Tất cả, toàn cả gia đình đều phản đối không ai thích. Rồi họ bêu xấu, nói đủ thứ, đặt điều để cho tôi từ bỏ pháp môn này. Nhưng mà tôi vẫn giữ vì thấy đây là một đường lối tự sửa mình. Tự xây dựng lấy mình, tự khôi phục kinh tế, chính trị, khôi phục tất cả những đường hướng trong cơ tạng của chính tôi. Nhiên hậu, sau này mới ảnh hưởng người khác.

Tại sao lúc còn sống, tôi không làm một cái gì tốt cho tôi để ảnh hưởng người khác, rồi tôi còn tạo những điều xấu, có ích gì cho tôi không? Mà hại những người khác, tôi không làm. Cho nên, tôi phải làm những cái gì tốt trước khi tôi chết, rồi lưu lại tại thế gian, không nhiều thì ít người ta cũng nói rằng ông đó hồi trước tánh xấu, bây giờ tu ông sửa lại tánh hiền lương. Tới lúc chết ông cũng ăn năn hối cải. Ông kêu mọi người phải xa lánh những sự hôi tanh sẵn có của mình, để sửa mình, để tiến tới sự sáng suốt đời đời.

Bấy nhiêu đó, tôi cũng đủ an nhàn rồi. Vì tôi sửa được tôi trong một giai đoạn, lúc tôi làm con người là tôi quý báu. Cho nên, các bạn thấy công trình đó do chúng ta xây dựng mà thôi, chẳng phải người khác xây dựng, chẳng có ai xây dựng. Nếu chúng ta không chịu xây dựng và chúng ta cứ dung dưỡng cái bản tánh hôi tanh khó hòa đó thì:

“Ai ai cũng muốn lánh xa”: Lúc đó, ai ai cũng muốn lánh xa chúng ta.

“Vì không cởi mở khó hòa thiện tâm”: Vì chúng ta là con người không cởi mở, không hòa hợp với các giới để tiến trong đà tiến, phải tiến trong lẽ tiến thì khó hòa thiện tâm. Những người có thiện tâm muốn hướng về mình, Chư Phật, Chư Tiên muốn hướng

về mình. Mình cũng không hòa được là mình mất tất cả cơ hội thanh cao.

“Tạo thêm lý lẽ sai lầm”: Tự tạo thêm lý lẽ sai lầm, biện hộ lấy mình và giữ lấy cái ngoan cố tăm tối đó, sai lầm!

“Khó mình khó tiến khó tầm đến nơi”: Không biết được lấy gì tiến, làm sao mà đến nơi. Rồi tôi bỏ cái này tôi đi tìm cái khác, tôi được cái gì? Cái khác giúp tôi được cái gì? Bởi vì tôi bất minh. Thấy rằng tôi sáng suốt, tôi bỏ cái này tôi đi tìm cái kia, nhưng mà cái này bỏ đi rồi tôi tìm được cái kia tốt hơn hay là xấu hơn. Cũng chưa hiểu được, làm sao tầm đến nơi?

Tầm đến nơi, giải thoát sự đau khổ đang ôm ấp ở trong cơ tạng, trong tâm can của chúng ta đây. Cũng như vợ xa chồng, chồng xa vợ. Tới giờ phút đó thấy ăn năn, hai người cũng đều đau khổ hết thảy. Cho nên, chúng ta phải nhận thức rằng bài học của Thượng Đế đang bày cho chúng ta học. Cho

chúng ta qua một giai đoạn để tiến tới một giai đoạn tốt hơn và thương yêu hơn, vững chắc hơn. Chứ đừng thấy vợ chồng gây đó rồi bỏ đi. Ủng! Đó là bài học, rồi chúng ta trở lại thấy vợ chồng càng thương yêu hơn, càng thấy tội lỗi của hai bên rồi tự sửa để tiến.

“Cha Trời chon lý sáng ngời”: Chon lý bất diệt, không bao giờ bị diệt.

“Khai thông đời đạo lập đời Thượng Nguơn”: Ở đời chúng ta từ khó khăn mà hòa hợp được thì cái đời chúng ta thấy sung sướng lắm, thú vị lắm. Vợ chồng có muối ăn muối, có canh ăn canh. Không sao! Không bị đau khổ đâu, mà chỉ sợ mất tình thương mà thôi. Lập đời Thượng Nguơn, đi tới chỗ Thượng Nguơn là đi lên, mọi người đều hướng thanh, tiến giải, đều đi lên.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Thông Báo của Ban Tổ Chức Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp”

Kính thưa toàn thể quý bạn đạo,

Nhân dịp chào mừng ngày **Giáng Sinh Độ Đời của Đức Thầy Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên (ngày 13 tháng 11, năm 1923 ÂL - tức ngày 20 tháng 12, năm 1923 DL)** cũng như đón chào Noel và Năm Mới 2021; Ban Tổ Chức Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp” và Ban Kinh Sách sẽ vui mừng ra mắt cùng bạn đạo ở khắp năm châu **Đặc San Vô Vi 2020** như là một món quà tâm linh để tất cả cùng nhau hướng về một tương lai tâm linh tốt đẹp; một kỷ nguyên mới, kỷ nguyên của **Di Lạc** như được trình bày trong Đặc San năm nay.

Ban Tổ Chức Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp” cũng như Ban Biên Tập Đặc San xin chân thành tri ân Bề Trên, Đức Tổ Sư, Đức Thầy đã minh chứng và soi sáng cho tất cả mọi phát tâm duy trì, phát triển và quảng bá Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp.

Ban Tổ Chức Đại Hội, xin kính chúc bạn đạo gặt hái được nhiều kết quả tu tập nhân dịp đón mừng ngày lễ **Giáng Sinh Độ Đời của Đức Thầy Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên**, cũng như chuẩn bị cho mình một hành trang tha thứ và thương yêu thanh nhẹ để bước vào **“Kỷ Nguyên Di Lạc”**. Chúc Mừng Noel và Năm Mới 2021.

Kính thư,

Ban Tổ Chức Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp”

<http://www.voviphatphap.org/docs/dacsan/dsvvDH2020.pdf>

Trong Kinh Pháp Cú có bài thi kệ bốn câu như sau:

*Sức khỏe là cần thiết
Biết đủ là giàu sang
Thành tín là họ hàng
Niết bàn là hạnh phúc.*

Kính thưa bạn đạo,

Vào thời điểm đó, mỗi năm tôi đi khám răng Nha sĩ đều cho biết có răng hư cần phải trám, chỉ trong vài năm như vậy mà mười sáu răng hàm của tôi chỉ còn lại bốn cái là chưa trám. Một hôm đi thiền chung tại thiền đường Portland, nghe chị Tr. nói mẹ của anh H. mỗi ngày súc miệng bằng nước muối, năm nay Bà Cụ đã ngoài tám mươi tuổi mà răng vẫn còn tốt. Tôi về âm thầm súc miệng bằng nước muối mỗi ngày hai lần: một lần sáng thức dậy và một lần tối trước khi đi ngủ. Cách làm rất đơn giản là pha nước muối để sẵn trong chai, sau khi đánh răng bằng kem thì súc miệng lại bằng nước muối khoảng 5 phút, cho sạch chất hóa học trong kem có thể làm răng hư? Cứ làm như vậy từ dạo đó đến hôm nay đã hơn hai mươi năm, răng tôi không hư thêm và mỗi lần đi khám Nha sĩ khen là răng sạch...Nhưng ngâm nước muối làm cho răng hơi vàng, thời gian gần đây tôi đổi sang đánh răng bằng kem hiệu “Arm & Hammer” răng lại trắng ra.

Trước đây đi đại hội tôi gặp bạn đạo bày cho cách rửa lỗ mũi có thể ngăn ngừa viêm cổ họng...Về nhà tôi áp dụng ngay là mỗi lần thời tiết thay đổi thấy nhột trong lỗ mũi thì tôi đi rửa. Dùng khoảng 0.9% là chưa tới 1 phần trăm muối, chỉ bằng một tí muối bột trên đầu muỗng cà phê pha chung với một chén nước sạch. Trời nóng thì pha bằng nước mát còn trời lạnh pha với nước ấm, rồi úp miệng và lỗ mũi vào chén nước muối, dùng hơi hít nước muối vào lỗ mũi chảy xuống đầy miệng thì nhổ nước ra. Và tiếp tục úp miệng mũi vào chén nước muối rửa khoảng ba bốn lần như vậy thì hết một chén nước muối, sau đó súc miệng lại bằng nước sạch. Rửa sạch khí quản có thể ngăn ngừa vi trùng vào phổi? Và trước kia mỗi lần vào mùa Xuân tôi bị dị ứng phấn hoa...Mùa Xuân vừa qua mỗi lần thấy nhột trong lỗ mũi thì tôi đi rửa ngay. Nhờ làm vậy mà mùa dị ứng phấn hoa vừa qua tôi không bị ảnh hưởng? Nếu bạn đạo ngại việc pha nước muối

thì vào tiệm thuốc mua dung dịch pha sẵn để dùng. Đông qua Xuân đến bạn đạo thử xem có kết quả không?

Và mùa Hè năm 2018 có người bạn tên Kh. cùng gia đình từ Houston lên chơi. Kh. chia sẻ là hồi còn bên Việt Nam đi học yoga với ông thầy người Ấn Độ có dạy cho phương pháp rửa mắt bảo vệ thị lực rất đơn giản như sau: đầu tiên là ngâm đầy nước trong miệng cho mắt nở ra, lấy một ly nước sạch chế vào lòng bàn tay, rồi đưa lên rửa hai mắt cùng một lúc liên tiếp mười hai (12) lần. Kh. nói: mỗi ngày Kh. làm hai ba lần như vậy, cho tới bây giờ đã ngoài sáu mươi mà đôi mắt vẫn còn sáng không cần mang kiếng. Rồi Kh. chỉ cô em tên H. ngồi bên cạnh rồi nói: trong nhà chỉ có cô này tin làm theo cho tới bây giờ mắt còn tốt, trong khi mấy đứa ngồi chung quanh đều mang kiếng...Tôi đã lớn tuổi đang mang kiếng ba tròng không còn hy vọng gì, nhưng mỗi lần rửa mặt tôi rửa luôn cặp mắt thấy rất mát...

Kính thưa bạn đạo,

Kính sách còn lưu lại: “*Một hôm, Phật thuyết pháp trên núi Linh Thứu và cầm một đóa hoa sen đưa lên. Chúng đệ tử ngơ ngác, chỉ có Ma Ha Ca Diếp mỉm cười (niêm hoa vi tiếu). Phật nói với ông: “Ta có Chánh Pháp Nhân Tàng, Niết Bàn diệu tâm, Thực tướng vô tướng, Pháp môn vi diệu, nay truyền cho Ma Ha Ca Diếp”.* Hồi xưa các Ngài đều là thượng phẩm thượng sanh có tánh giác ngộ cao, nên có “*nhiều vị thiền sư trước chỉ nhìn thấy hoa đào nở, nghe tiếng ngói chạm vào tre, người được hương hoa vv...liền đại ngộ kiến tánh thành Phật thành Tổ*”.

“*Công án là một kỹ thuật tương đối mới, có từ thế kỷ thứ mười, bắt nguồn từ “vấn đáp”, nghĩa là “hỏi và trả lời” giữa thầy và trò. Công án là một câu hỏi, một vấn đáp nêu ra không mang tính chất luận lý và cách giải đáp không dựa vào lý trí. Đây cũng là một công việc thuộc phần não trong, chứ không phải của vô não, câu trả lời không hề mang dấu vết của óc suy luận. Chư vị thiền sư thường nhắc nhở không nên dùng lý trí biện giải công án mà phải hiểu bằng “trực giác”.*”

Công án rất thịnh hành trong Thiền tông Phật giáo Đại thừa Trung quốc là một phương tiện tuyệt vời có công năng như làm vật mỗi lửa cho đèn tâm bật sáng “*kiến tánh thành Phật*”. Và Thiền tông Trung quốc được truyền sang các nước chung quanh như: Nhật Bản, Cao Ly (*Triều Tiên*), Việt Nam... Khi nói Thiền tông Nhật Bản trong sách thường nhắc thiền sư Bassui giảng dạy bằng thư, thay vì theo những phương pháp truyền thống.

Sau đây tôi xin ghi lại một đoạn trong thư Thiền sư Bassui gửi cho Sư bà trụ trì chùa Shinryu, trong thư Ngài viết như sau: “*Một Thiền sư ngày xưa (Lâm Tế) có nói: Thân con người được cấu tạo bởi Tứ Đại không thể nghe hoặc hiểu lời dạy này. Lá lách hoặc dạ dày, gan hoặc túi mật không thể nghe hoặc hiểu lời dạy này. Hư không trống rỗng cũng không thể hiểu được lời dạy này. Thì cái gì nghe và hiểu? Hãy cố mà nhận ra trực tiếp. Nếu tâm ngài còn vướng vào bất cứ hình tướng nào hay còn cảm thấy bất cứ điều gì hoặc chịu ảnh hưởng óc suy luận hay tư tưởng định kiến, thì ngài còn xa chân giác ngộ như trời xa đất*”. “*Nhất tâm soi rọi cả thể giới cả bên trong lẫn bên ngoài. Rồi lại nói tụng kinh sẽ đem lại công đức lớn, thì đây có nghĩa như những điều vừa nói, chẳng có gì khác hơn. Lại nói thêm, nếu thờ cúng Phật thì sẽ thành Phật, nhưng thành Phật có nghĩa là phải nhận thấy tâm này, như vậy công đức do sự nhận thấy Nhất Tâm trong một niệm (chớp nhoáng) là vô cùng to lớn*”.

Thánh nhân dạy rằng:

“*Chẳng huyền cũng chẳng ảo chi
Chẳng thời nông cạn chẳng thời sâu xa
Một nền đạo lý bao la
Gắng công tìm đến ắt là thấy ngay*”.

Phật giáo đại thừa dạy mỗi người đều có “**thức**” sáng suốt... Hành giả ngồi thiền cho đến khi không còn bị ảnh hưởng bởi hình tướng, óc suy luận hay tư tưởng định kiến thì trực giác sẽ nhận “**biết**” tất cả là Đốn Ngộ “*kiến tánh thành Phật thành Tổ*”.

Thiền sư Thiền tông dạy Đốn Ngộ là “*nhận thấy bản tâm trong một niệm (chớp nhoáng) là vô vàn to lớn*...”, vì “*ngay trong thời điểm đó hành giả chính là Phật*”. Trong sách còn giải thích thêm rằng: “*Đốn Ngộ là giải thoát ngay trong kiếp này. Làm sao mà biết được như thế? Ví như sư tử con, khi mới sanh ra đã là sư tử, thì người tu pháp Đốn Ngộ cũng thế, ngay khi tu đã bước vào ngôi Phật. Ví như tre mùa xuân sinh măng, và ngay trong mùa xuân măng lớn thành tre, giống nhau chẳng khác*”.

Bởi vì sao? Vì lòng trống không. Người tu pháp Đốn Ngộ cũng thế, vì trừ ngay vọng niệm, dứt hết ý ta và người, lòng trống không vắng lặng rốt ráo, tức là ngang bằng chư Phật, giống nhau chẳng khác”.

Trong Pháp Lý Vô Vi, Tổ Thầy dạy mỗi người có phần Hồn chiết ra từ đại hồn Thượng Đế rất linh thiên huyền diệu... Nhưng vì bị giới hạn trong thân tứ đại nên phần Hồn chỉ thể hiện sự sáng suốt qua trí thức (# thức?) để học hỏi suy luận hầu thích nghi cuộc sống hằng ngày. Đức Thầy dạy Pháp lý Vô Vi là đời đạo song tu, “*không phân biệt thành phần trong xã hội, nên anh bán cá chị bán rau đều tu được*”.

Vì ngộ tính không được như xưa, nên hành giả ngồi thiền theo Pháp lý Vô Vi phải thực hành thêm pháp Soi Hồn ổn định thần kinh bộ đầu, khai khiếu huyền quang xuất Hồn đánh lễ Phật học đạo... Phần Hồn xuất ra khỏi bản thể thì không còn bị giới hạn bởi phạm trí thì trực giác nhận “**biết**” tất cả... Tương tự như “*Bổn Lai Diện Mục*”, “*Nhất tâm soi rọi cả thể cả bên trong lẫn bên ngoài*”, bên Thiền tông Phật giáo Đại thừa?

Như lời Đức Thầy dạy: “*hành giả Vô Vi thực hành theo Pháp lý Vô vi Khoa học Huyền bí Phật pháp*”, “*Tu khai mở trực giác để đánh lễ Phật*”. “*Khi hành Pháp lý Vô vi một thời gian từ 6 đến 9 năm liên tục thì sẽ thấy trì nặng giữa trung tim hai chân mày, ấy là hai luồng điện hội tụ từ pháp Soi Hồn, lúc ấy cái nhìn của hành giả đứng đắn và trực giác bắt đầu liên hệ với điện giới tinh không, nhắm mắt nhìn và hiểu lớn rộng hơn xưa*”.

Với “**Tình Thầy Tận Độ**”, hằng năm Tổ Thầy còn cho tổ chức Đại Hội Vô Vi Quốc Tế là ngày trọng đại của hành giả Vô Vi. Đại hội là cơ hội cho bạn đạo khắp nơi hội tụ về đây ngồi chung lại với nhau thành cộng đồng điện quang thanh nhẹ, mới thừa tiếp được thanh quang điện lành của Bề Trên, hầu giúp cho đại hội thêm thanh thoát để mọi người cùng nhau cộng hưởng.

Đại hội Vô Vi cũng là môi trường thuận lợi cho phần Hồn xuất lên “*boi lội trong biển yêu*” của Thượng Đế để thăng hoa. Khi hành giả bước vô đại hội hòa cảm vào “*chơn tánh rộng vô cùng*”, nên sự lo âu và phiền muộn sai quấy đều tan biến, thức hòa đồng khai mở không còn dị biệt, nên mọi người đến với nhau chỉ “**biết**” vui hòa trong tình thâm bạn đạo.

Sau đại hội hành giả lãnh hội sự thanh tịnh về hòa nhập vào cuộc sống hằng ngày. Đức Thầy dạy chúng ta “*đừng cũng tịnh, đi cũng tịnh, ngồi cũng*

tịnh, nói năng tâm vẫn tịnh, triền miên sống trong thanh tịnh và sáng suốt”, giữ tâm thanh tịnh đừng để sự phân biệt hay tham sân si...làm ảnh hưởng đến cái “biết” chơn thật của linh Hồn.

Thiền tông Nhật Bản được chư vị Thiền sư phổ truyền trong nhân gian và áp dụng thiền vào đời sống hằng ngày, như: thiền và thực dưỡng, trà đạo, đạo trong cây kiểng vv...và tinh thần hiệp sĩ đạo ảnh hưởng người Nhật như một đạo sống? Pháp lý Vô Vi cũng là “đạo sống”, dạy hành giả áp dụng thiền vào đời sống hằng ngày như một nhu cầu thiết thực là phải ăn uống, phải bài tiết, phải ngủ, nghỉ và khuya thức dậy ngồi thiền để dẫn tiến những gì thọ hưởng hằng ngày hướng thượng, còn phần nặng trước bài tiết ra ngoài trả lại cho đất.

Cho nên đêm hành giả ngồi thiền xuất Hồn đánh lễ Phật học đạo là vun bồi công đức, ngày ngày tập niệm Phật hồi quang phản chiếu trở về đưa đạo vào đời, sống tương thân hòa ái cùng mọi người để lập hạnh công trình. Cho đến khi đức hạnh vuông tròn thì Thiên Địa Nhân hiệp nhất trong nhân thân.

Pháp lý Vô Vi dạy hành giả thực hành thuận theo thiên đạo, khi xuất Hồn đánh lễ Phật học đạo có hoa trời rải xuống và tiên nữ đờn ca múa chào mừng. Hành giả ngồi thiền xuất Hồn ra khỏi bản thể cảm thấy vắng lặng trống không, lặng lẽ trang nghiêm: nhìn thấy “biết”, tai nghe “biết”, mũi ngửi “biết”, lưỡi nếm “biết”, cảm xúc “biết”..., khi trở về với đời sống ráng tập làm việc gì cũng thường “biết”, cho tâm hồn tỉnh thức không bị ngoại cảnh chi phối?

Đức Thầy thường dạy: *“Pháp luân Thường chuyển huệ tâm khai”*. Ngoài buổi ngồi thiền mỗi đêm, hành giả còn siêng năng niệm Phật đưa cái “biết” lan tỏa trong từng hơi thở hòa cùng nhịp sống, làm việc gì cũng thường “biết” thành tâm phục vụ như Đức Vĩ Kiên? Trong sách Thiền cũng dạy rằng: *“Nếu nói về lý giải thoát thì chung quy chỉ có thể này: dù việc gì xảy đến thì cũng đừng thụ cảm, và giữ tâm không vướng mắc chỗ nào, mà luôn luôn vắng lặng trống không, thanh tịnh rốt ráo thì tự nhiên giải thoát”*.

Kính thưa bạn đạo

Tam bảo tinh khí thần là ba nguyên tố căn bản tạo nên sự sống con người. Ăn uống đầy đủ dinh dưỡng giúp cho cơ tạng làm việc tạo thành máu huyết sanh ra tinh; Đồng thời phải làm việc cho cơ thể hoạt động đều hòa là tinh hóa khí, và ngồi thiền

giữ tâm thanh tịnh cho khí lên nuôi thần kinh khối óc sáng suốt, là khí hóa thần.

Lúc mới tu Đức Thầy của chúng ta mỗi ngày chỉ ăn cơm với một trái cà, đến khi giác ngộ nhiệm vụ nặng nề, nên Ngài bồi dưỡng lại bản thể để hoàng pháp độ sanh. Theo gương Đức Thầy hành giả Vô Vi “*xả thân cầu đạo*”, phát tâm ăn uống thanh nhẹ cho thân tâm thanh sạch ngồi thiền mới có thể xuất Hồn đánh lễ Phật học đạo là “biết” đạo.

“Bồ đề và phiền não - Chẳng gần cũng chẳng xa”, khi hiện bóng Lăng Già thì hành giả hằng sống với đạo? Đạo là tự nhiên. Người tu chúng ta nên áp dụng ăn uống theo phương pháp dưỡng sinh là bồi dưỡng theo nhu cầu tự nhiên của bản thể. Hầu giúp cho trong người luôn sinh động, góp phần cùng xã hội nhân quần và hòa cảm cùng muôn loài vạn vật, để làm bổn phận con người đứng giữa Trời Đất.

Nhưng hằng ngày có thể chúng ta ăn uống những thực phẩm không phù hợp với cơ tạng mà đâu có biết? Vì hợp khẩu cứ ăn nhiều những món ăn ngon miệng làm cho cơ thể nặng nề. Cũng có trường hợp bạn đạo ăn uống quá kham khổ và cứ ăn đại khái vào cho nhẹ bụng để ngồi thiền, mà không tìm hiểu có phù hợp với cơ tạng mình hay không?

Thử hỏi cách ăn uống như vậy thì như thế nào? Chắc bạn đạo cũng thấy cả hai đều không tốt cho người tu. Còn trường hợp ăn vào những thức ăn không hợp với cơ tạng có thể trở thành độc tố bé tắc bên trong lâu ngày dẫn tới bệnh hoạn? Định luật sanh lão bệnh tử rồi ai cũng phải trải qua. Nếu lúc đó đạo chưa thành mà thọ mạng còn dài thì chúng ta cũng không tu được, còn trở thành gánh nặng cho gia đình và xã hội.

Khoa học dưỡng sinh ngày nay dựa vào loại máu, có thể phân tích cho chúng ta biết nên ăn những thực phẩm gì? Hãy nghiên cứu để chọn cho mình những thức ăn thích hợp với nhu cầu tự nhiên của bản thể, cho trong người khỏe mạnh tu hành.

Những lời phân tích trên là dựa theo lời giảng dạy của Cha và Tổ Thầy, học hỏi kinh nghiệm tu học nơi bạn đạo và những nét chữ nghiêng nghiêng là tham khảo trong kinh sách rồi chép ra vv... Tôi xin khai triển theo sự hiểu biết thô thiền của mình và trân trọng trình bày lên đây để bạn đạo nghiên cứu. Thành thật cảm ơn bạn đạo dành thì giờ xem qua, nếu có gì sai sót xin Huynh Đệ Tỷ Muội lượng tình tha thứ cho.

Kính thư,

Khổng văn Cúc, ngày 16 tháng 12 năm 2020

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gởi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY

T, ngày 05/01/2002

Kính thưa Thầy,

Hôm nay con viết vài dòng, trước hết là thăm Thầy và sau cùng con có vài điều mong Thầy chỉ dạy.

Hai năm nay con đã sống chung với Má con, gia đình không êm ấm, cứ hục hặc mãi cho nên Má con đã chấp thuận cho con ra sống riêng. Hiện nay con đang một mình tại đây và đi làm trong một xưởng chuyên sản xuất những hộp nhựa để đựng băng video, đĩa DVD. Sau những giờ làm việc, con trở về nhà tập thở Pháp Luân Chiếu Minh hai lần một ngày, và cứ mỗi lần thở là nước mắt cứ giàn giụa và ngáp liên miên. Tỉnh thoảng trong lúc Soi Hồn hoặc Thiền, nước mắt ứa ra hoài, mặc dầu con không có khóc. Đôi khi sau khi thiền khuya, con cảm thấy bất ổn, nên thở Pháp Luân Chiếu Minh, nó tuôn ra. Gần đây, trong lúc thiền đã hoài tiếng động như tiếng nổ "bốp" thật lớn kể bên kiếng Vô Vi hoặc từ cửa chính ra vào, không biết có quan hệ gì tới sức khỏe của con hay không. Con cứ bị nặng đầu và không được khỏe, thường buồn ngủ sau bữa ăn nữa.

Rất nhiều điều con không dám than thở với Thầy, chẳng hạn như trí con không mở, tâm con vẫn còn nghĩ những điều bất chính, đầu óc vẫn tối ừ, có lẽ vì con thiếu tu, chưa dứt khoát dứt tình lục dục. Tỉnh thoảng con đi giải trí về mục nhảy đầm, nhưng không uống bia rượu, hút thuốc, con để tóc trở lại. Tám năm trước con tự động cạo đầu, cho nên bây giờ con muốn để tóc trở lại một thời gian. Sau này khi má con qua đời, thưa Thầy, con có nên vào hẩn thiền viện để tu học hay là cứ tiếp tục đời

đạo song tu? Điều này con không biết phải làm như thế nào cho hợp với căn cơ của con. Trong quá khứ con đã làm gì sai quấy mà nay con tu hành không được nhẹ nhàng. Kính xin Thầy cho con một bài thơ chiết giải những lầm lỗi con đã làm. Kính mong Thầy giáo huấn.

Cuối thư con cầu chúc Thầy luôn luôn dồi dào sức khỏe để dìu dắt chúng con.

Kính thư,

L.

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

A C, ngày 21/02/2002

L.,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 08/01/2001 được biết con đang chung sống với má con, nhưng mẹ con vẫn hục hặc vì tội bất hiếu của con, cho nên bị trược khí xâm nhập làm cho nặng đầu và nặng ngực. Khi làm Chiếu Minh là nước mắt cứ giàn giụa và ngáp liên miên, chứng minh trược khí quá nhiều. Con cần khóc cho nhiều, thì sẽ nhẹ ra.

Về tội bất hiếu, con cần ăn năn sám hối thì nội tâm của con mới quân bình lại. Còn về tiếng nổ mà con đã nghe, thì phải lấy một cây phẩn trắng chắm nơi phát nổ và vòng một vòng tròn, rồi lấy một chiếc đũa bằng cây, bao bông gòn, nhúng vào alcohol đốt cháy, hơ xung quanh nơi chắm nổ vài ba lần như vậy thì sẽ yên.

Chúc con vui tiến.

Quý thương,

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Washington D.C., ngày 26 tháng 4 năm 1982

TỪ THƯỢNG ĐẾ MÀ CÓ,
HÒA TAN VỚI THƯỢNG ĐẾ MÀ TỰU
(tiếp theo)

Tiến hành trong cõi khảo thi
Ngày nay xa cách mai thì tái giao
Con ơi! Lòng Mẹ thuở nào
Mong con cảm hóa muôn màu trong con
Quê hương nước Mẹ vẫn còn
Mong con tái ngộ lòng con vui hòa
Một lòng một dạ thực thà
Thương yêu đồng loại chan hòa tình thương
Vinh quang đất Việt dựa nương
Noi gương Trời Phật mở đường giáo tâm
Con ơi! Chờ đợi bao lần
Con đi hay ở góp phần dựng xây
Chẳng còn chia cách thơ ngây
Tình thương đoàn kết vui say quê nhà
Bàn tay già trẻ tương hòa
Cơ đồ giữ vững tâm hòa hư không
Khả năng sẵn có một lòng
Tương thân tương ái tương tòng lý chơn
Năm châu học hỏi không sòn
Trở về một cõi tạ ơn Phật Trời
Giải bày đời đạo nơi nơi
Nơi nào cũng được hợp thời cảm giao
Vía hồn khai triển ra vào
Lúc nào cũng định cũng giao chơn hòa

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.04 PHẨM KULAVAKA

33. CHUYỆN SỐNG HÒA HỢP (Tiền Thân Sammodamana)

Khi chung sống hòa hợp...,

Câu chuyện này, khi ở tại Vườn Cây bàng gần Ca-tỳ-la-vệ (Kapilavatthu), bậc Đạo Sư đã kể về việc tranh cãi nhau vì cái gối. Câu chuyện sẽ được trình bày trong Tiền thân kunala (số 536) Lúc bấy giờ, bậc Đạo Sư bảo các bà con:

- Nay các Đại vương, các bà con không nên tranh cãi nhau. Trong thời quá khứ, các loài thú khi sống hòa hợp, đã chiến thắng được kẻ thù; còn khi sống bất hòa, đã bị nạn diệt vong lớn. Theo yêu cầu của các hoàng tộc, bà con, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.

Thuở xưa, khi vua Brahmadatta trị vì ở Ba-la-nại, Bồ Tát sanh làm con chim cun cút đầu đàn, được vây quanh với hàng ngàn con chim cun cút, sống ở trong rừng. Lúc bấy giờ, một thợ săn chim đi đến vùng cun cút, nhờ bắt chước tiếng kêu của loài cun cút, kẻ ấy biết được chỗ tụ họp của đàn chim. Người thợ săn liền quăng lưới lên trên đàn chim, chặn lại các đường viên, tóm tất cả đàn chim cút thành một mối, bỏ vào giỏ đi về nhà, đem bán và nuôi sống với số tiền ấy.

Một hôm, Bồ Tát nói với các con chim cun cút:

- Người thợ săn chim này giết hại nhiều bà con chúng ta; nay ta có một phương kế khiến kẻ ấy không thể bắt chúng ta được. Từ nay trở đi, khi kẻ ấy vừa quăng lưới trên đầu các người, mỗi một chim cút chui đầu vào một lỗ của lưới, nhấc

bồng lưới lên đến chỗ các người muốn, và hạ xuống trên một bụi gai. Làm như vậy, chúng ta sẽ trốn thoát khỏi nhiều mẻ lưới!

Tất cả chúng đều vâng theo. Vào ngày hôm sau, khi lưới được quăng trên đàn chim, chúng liền nhấc bông lưới lên như lời Bồ Tát dặn và thả xuống trên một bụi gai, rồi trốn thoát theo ngã dưới. Người thợ săn chim đang còn gỡ lưới khỏi bụi gai, thì trời đã xế chiều, nên đi về với tay không.

Nhiều ngày kế tiếp, các con chim cun cút đều làm như vậy. Người thợ săn chim cứ loay hoay cho đến khi mặt trời lặn, chỉ lo gỡ lưới, không bắt được gì và đi về nhà tay không. Người vợ tức giận nói:

- Ngày lại ngày, ông về hai tay không. Tôi nghĩ rằng có lẽ ông có một chỗ nuôi dưỡng khác!

Thợ săn chim nói:

- Nay bà, ta không có chỗ nuôi dưỡng nào khác. Nhưng các con chim cun cút sống hòa hợp với nhau.

Chúng mang đi lưới ta quăng, và thả xuống một bụi gai rồi bỏ đi. Nhưng chúng sẽ luôn luôn không sống hòa thuận được. Bà chớ lo. Khi chúng tranh cãi nhau, lúc ấy, ta sẽ bắt gọn tất cả chúng, nụ cười sẽ trở lại trên môi bà!

Rồi kẻ ấy nói lên bài kệ với người vợ:

*Khi chung sống hòa hợp,
Các chim mang lưới đi,*

*Khi chúng tranh cãi nhau,
Chúng rơi vào tay ta.*

Vài ngày trôi qua, khi một con chim cun cút đậu xuống chỗ ăn, vô ý bước trên đầu một con chim khác. Chim ấy tức giận nói:

- Ai bước trên đầu ta?

- Chính tôi vô ý bước. Đừng giận tôi!

Tuy vậy, con chim ấy vẫn giận, tiếp tục nói:

- Người nghĩ rằng chỉ một mình người nhắc bổng lưới lên chăng?

Khi chúng tranh cãi nhau, Bồ Tát suy nghĩ: “Khi tranh cãi nhau thì không có an toàn. Nay bọn chim sẽ không nhắc bổng lưới lên nữa. Do vậy, bọn cun cút sẽ gặp nạn, người thợ săn sẽ nắm được cơ hội. Ta sẽ không sống ở chỗ này nữa!”. Rồi Bồ Tát đem đàn chim của mình đi đến một chỗ khác. Người thợ săn chim lại đến, sau một vài ngày, bắt chước giọng chim cun cút, và quăng lưới lên chỗ chúng đang tụ họp.

Một con chim cun cút nói:

- Nghe nói, khi người nhắc bổng lưới lên, lông trên đầu rơi xuống. Vậy nay hãy nhắc bổng lên!

Một con chim khác nói:

- Nghe nói, khi người nhắc bổng lưới lên, lông hai cánh của người rơi xuống. vậy nay hãy nhắc bổng lên!

Như vậy, khi đàn chim cun cút đang tranh cãi nhau, người thợ săn chim nhắc bổng lưới lên, bắt tất cả đàn chim nhét đầy vào một cái giỏ, đem về nhà và hy vọng đem lại thật nhiều nụ cười cho bà vợ.

Bậc Đạo Sư nói:

- Như vậy, thưa Đại vương, các bà con không nên tranh cãi nhau. Tranh cãi là nguồn gốc diệt vong.

Thuyết pháp thoại này xong, bậc Đạo Sư kết hợp hai mẩu chuyện và nhận diện Tiền thân như sau:

- Thời ấy, con chim cun cút vô trí là Đề-bà-đạt-đa, còn con chim cun cút có trí là Ta vậy.

(còn tiếp)

